

Datum van
inontvangstneming

:

20/08/2019

Zaak C-488/19

Prejudiciële verwijzing

Datum van indiening:

26 juni 2019

Verwijzende rechter:

High Court (Ierland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

24 juni 2019

Verzoekende partij:

Minister for Justice and Equality

Verwerende partij:

JR

DE HIGH COURT

[OMISSIS]

Maandag 24 juni 2019

[OMISSIS] **IN HET GEDING TUSSEN**

**MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY (minister van Justitie en
Gelijke Behandeling, Ierland)**

VERZOEKER

- EN -

JR

VERWEERDER

[OMISSIS]

[OMISSIS] [Omissis: overzicht van de procedurele achtergrond waartegen de High Court onderstaande beslissing neemt] [OMISSIS] **BESLIST**

1. het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof van Justitie”) wordt overeenkomstig artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie verzocht om een prejudiciële beslissing over de in de bijlage bij deze beslissing uiteengezette vragen,
2. de bijlage bij deze beslissing en de begeleidende stukken worden onverwijld naar het Hof van Justitie gezonden,
3. de verdere procedure tot overlevering van verweerder wordt geschorst totdat het Hof van Justitie over de in de bijlage bij de onderhavige beslissing geformuleerde vragen een beslissing heeft genomen of totdat de High Court in tussentijd een verdere beslissing heeft genomen,

EN BESLIST dat de verdere behandeling van de onderhavige zaak wordt geschorst in afwachting van de behandeling van de lijst van uitleveringszaken door de High Court op maandag 14 oktober 2019 om 10.30 [am] [OMISSIS]

EN BESLIST VERDER dat JR in voorlopige hechtenis zal worden gehouden in afwachting van behandeling van de lijst van uitleveringszaken door de High Court op maandag 14 oktober 2019 om 10.30 [am] [OMISSIS]

[OMISSIS] GRIFFIER

Gegeven op: 25 juni 2019

[OMISSIS][**Or. 1**][OMISSIS] DE HIGH COURT (rechter in eerste aanleg,
Ierland)

TUSSEN

MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY

Verzoeker

EN

JR

Verweerder

PREJUDICIËLE VERWIJZING NAAR HET HOF VAN JUSTITIE VAN DE
EUROPESE UNIE

DE PARTIJEN BIJ DE ZAAK ZIJN:

Verzoeker: Minister for Justice and Equality

[OMISSIS]Verweerder: JR

[OMISSIS]DE VERWIJZENDE RECHTER:

[OMISSIS][Naam van de rechter][OMISSIS]De High Court

[OMISSIS][Adres van het gerecht] [Or. 2][OMISSIS]**Voorwerp van het geding:**

1 De Republiek Litouwen (hierna: „Litouwen”) verzoekt middels een Europees aanhoudingsbevel (hierna: „EAB”) om overlevering van verweerder. Dit EAB houdt meer bepaald verband met het volgende:

- Het EAB is op 24 mei 2018 uitgevaardigd in de procedure 2018/225 EXT, voor de tenuitvoerlegging van een gevangenisstraf voor het enkele strafbare feit van het onrechtmatig opslaan, vervoeren, doorzenden, verkopen of anderszins verspreiden van „een zeer grote [hoeveelheid van een] verdovende of psychotrope stof”. Het EAB gaat vergezeld van aanvullende informatie van 16 oktober 2018, aanvullende informatie van 14 maart 2019 en aanvullende informatie van 18 maart 2018.
- Verweerder is een Litouws onderdaan. Hij werd in het Koninkrijk Noorwegen (hierna: „Noorwegen”) aangetroffen met ongeveer 4,6 kg methamfetamine, verborgen in de uitlaatpijp van de auto waarin hij reed. Hij heeft in Litouwen afgesproken om de drugs voor 570 EUR af te leveren in Noorwegen. Hij vervoerde de drugs vanuit Litouwen via een aantal internationale grenzen uiteindelijk via het Koninkrijk Zweden naar Noorwegen. Hij werd vijf kilometer van de grens staande gehouden bij een tankstation.
- Hij werd in Noorwegen veroordeeld voor „onwettige levering van een zeer grote hoeveelheid verdovende middelen”. Hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar en zes maanden.
- De veroordeling en straf werden erkend door Litouwen. Vervolgens werd verweerder als veroordeelde overgebracht uit Noorwegen om de rest van zijn gevangenisstraf in Litouwen uit te zitten. Na voorwaardelijk te zijn vrijgelaten onder voorwaarden van intensief toezicht, is verweerder de uitvaardigende staat (Litouwen) ontvlucht. Hij werd op basis van het onderhavige EAB gearresteerd in Ierland, de uitvoerende lidstaat. Er resteert een onmiddellijk uitvoerbare gevangenisstraf van een jaar, zeven maanden en vierentwintig dagen.

2 Verweerder verzet zich tegen zijn overlevering op grond dat a) alleen een rechterlijke instantie van de lidstaat waar hij werd veroordeeld bevoegd is om te verzoeken om zijn overlevering (terwijl hij is veroordeeld in Noorwegen, dat geen

lidstaat is) en b) het strafbare feit waarvoor hij werd veroordeeld een extraterritoriaal strafbaar feit is in de zin van artikel 44 van de European Arrest Warrant Act 2003 (wet van 2003 inzake het Europese aanhoudingsbevel; hierna: „wet van 2003”), zoals gewijzigd, dat uitvoering geeft aan artikel 4, lid 7, onder a) en b), van het Kaderbesluit van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten (hierna: „Kaderbesluit”). [Or. 3]

- 3 Verzoeker heeft aangevoerd dat de overlevering van verweerder wordt gevorderd op grond van een gevangenisstraf die krachtens een geldige bilaterale overeenkomst door de uitvaardigende lidstaat is erkend en naar behoren bevolen. Volgens verzoeker was dit voldoende opdat het verzoek tot overlevering onder het Kaderbesluit valt. Tegen deze achtergrond heeft verzoeker aangevoerd dat er geen extraterritorialiteitsverbod voor overlevering ontstaat, gelet op de onmiddellijk uitvoerbare veroordeling tot gevangenisstraf van de uitvaardigende staat.
- 4 Verzoeker voerde subsidiair aan dat uit de beschrijving van de feiten in het EAB blijkt dat verweerder in theorie in Ierland zou kunnen worden vervolgd voor het binnenlandse strafbare feit van deelneming aan een organisatie die tot oogmerk heeft het plegen van misdrijven, om te beschikken over gereguleerde verdovende middelen („controlled drugs”) met het oog op de verkoop of levering daarvan. Derhalve is overlevering niet op basis van extraterritorialiteit verboden.
- 5 In deze bijzondere context is het onderhavig verzoek om een prejudiciële beslissing noodzakelijk opdat de verwijzende rechter een definitieve beslissing kan geven.

Chronologisch overzicht

- 6 Het chronologische verloop van de relevante gebeurtenissen is als volgt:
 - . Januari 2014: Verweerder heeft met een bekende in Litouwen afgesproken om voor een beloning van 570 EUR drugs te vervoeren naar Noorwegen. Verweerder ontving methamfetamine en heeft deze verborgen in de uitlaatpijp van de auto die hij voor dit doeleinde gebruikte.

Procedure in de derde staat (Noorwegen):

- . 19 januari 2014: Verweerder werd in Noorwegen aangetroffen met ongeveer 4,6 kg methamfetamine, verborgen in de uitlaatpijp van de auto met een Litouws kenteken waarin hij reed.
- . 28 november 2014: Verweerder werd bij de Heggen og Frøland tingrett (rechter in eerste aanleg Mysen, Noorwegen) veroordeeld wegens „onwettige levering van een zeer grote hoeveelheid verdovende middelen” in strijd met artikel 162 van het Noorse Wetboek van Strafrecht.

- . 25 maart 2015: De Borgarting lagmannsrett (rechter in tweede aanleg Oslo, Noorwegen) verwierp een hoger beroep.

Procedure in de uitvaardigende staat (Litouwen):

- . 18 juni 2015: Bij uitspraak van de jurbarko rajono apylinkės teismas (rechter in eerste aanleg Jurbarkas, Litouwen) werd de Noorse uitspraak van 28 november 2014 in de Republiek Litouwen erkend, opdat deze naar Litouws recht ten uitvoer zou worden gelegd. Volgens de aanvullende informatie van de uitvaardigende rechterlijke instantie:

„[Werd] besloten om [de Noorse uitspraak] ten uitvoer te leggen op grond van het recht van de Republiek Litouwen, overeenkomstig de overeenkomst tussen de regering van het Koninkrijk Noorwegen en de regering van de Republiek Litouwen van 5 april 2011 betreffende de erkenning en tenuitvoerlegging van strafrechtelijke beslissingen waarbij vrijheidsstraffen of maatregelen tot vrijheidsbeneming worden opgelegd” - geratificeerd bij: „Wet van de Republiek Litouwen nr. [OR. 4] XII-800 van 20 maart 2014” ,Tot ratificatie van de overeenkomst tussen de regering van het Koninkrijk Noorwegen en de regering van de Republiek Litouwen van 5 april 2011 betreffende de erkenning en tenuitvoerlegging van strafrechtelijke beslissingen waarbij vrijheidsstraffen of maatregelen tot vrijheidsbeneming worden opgelegd’. - Bepalingen van artikel 2, lid 11, van de Ratificatiewet en artikel 365, lid 2, van het Wetboek van Strafvordering van de Republiek Litouwen.”

- . 19 augustus 2015: Een hoger beroep tegen de uitspraak van de jurbarko rajono apylinkės teismas van 18 juni 2015 werd afgewezen door de Kauno apygardos teismas (rechter in tweede aanleg Kaunas, Litouwen).
- . 7 april 2016: Verweerder is door de Noorse autoriteiten overgedragen aan Litouwen.
- 15 november 2016: de Kauno apylinkės teismo Kaišiadorių rūmai (rechter in eerste aanleg Kaišiadorys, Litouwen) beval dat verweerder „voorwaardelijk moest worden vrijgelaten met plaatsing onder intensief toezicht”.
- . 17 maart 2017: De jurbarko rajono apylinkės teismas droeg verweerder op om „te blijven werken of zich te registreren bij een arbeidsbureau en zijn woning niet te verlaten zonder toestemming van de autoriteiten die toezicht houden op zijn voorwaardelijke vrijlating.”
- . 5 februari 2018: De marijampolės apylinkės teismo Jurbarko rūmai (rechter in eerste aanleg Marijampolė, afdeling Jurbarkas, Litouwen) droeg verweerder op om het restant van zijn straf uit te zitten, te weten een jaar, zeven maanden, en vierentwintig dagen. De reden hiervoor was dat hij niet

had voldaan aan de bij de uitspraak van 17 maart 2017 opgelegde voorwaarden voor zijn voorwaardelijke vrijlating.

- . 24 mei 2018: Het EAB werd uitgevaardigd.

Procedure in de uitvoerende staat (Ierland):

- . 16 oktober 2018: Aanvullende informatie verstrekt door de uitvaardigende rechterlijke instantie.
- . 5 november 2018: De uitvaardigende rechterlijke instantie verzoekt om bekrachtiging van het EAB met het oog op de tenuitvoerlegging ervan.
- . 21 januari 2019: Verweerder wordt gearresteerd.
- . 7 februari 2019: De overleveringsprocedure wordt ingeleid.
- . 14 maart 2019: Aanvullende informatie verstrekt door de uitvaardigende rechterlijke instantie.
- . 18 maart 2019: Aanvullende informatie verstrekt door de uitvaardigende rechterlijke instantie. [Or. 5]
- . 29 maart 2019: De overleveringsprocedure wordt vervolgd. Prejudiciële verwijzing op grond van artikel 267 [VWEU] wordt noodzakelijk geacht.

Binnenlandse strafprocedure

- . 21 oktober 2019: Verwachte datum voor het verstrijken van verweerdens gevangenisstraf voor in het binnenland gepleegde strafbare feiten die vallen onder de Misuse of Drugs Act (wet inzake drugsmisbruik) in de uitvaardigende staat.

Toepasselijke bepalingen

7 Kaderbesluit 2002/584

De volgende artikelen van het Kaderbesluit zijn ook van belang:

Artikel 1:

„Verplichting tot tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel

1. Het Europees aanhoudingsbevel is een rechterlijke beslissing die door een lidstaat wordt uitgevaardigd met het oog op de aanhouding en de overlevering door een andere lidstaat van een persoon die gezocht wordt met het oog op strafvervolging of uitvoering van een tot vrijheidsbeneming strekkende straf of maatregel.

2. *De lidstaten verbinden zich ertoe om, op grond van het beginsel van wederzijdse erkenning en overeenkomstig de bepalingen van dit kaderbesluit, elk Europees aanhoudingsbevel ten uitvoer te leggen.*”

Artikel 4, aanhef en lid 7:

„Gronden tot facultatieve weigering van de tenuitvoerlegging

De uitvoerende rechterlijke autoriteit kan de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel weigeren in de volgende gevallen: [...] het Europees aanhoudingsbevel betreft een strafbaar feit dat:

a) naar het recht van de uitvoerende lidstaat geacht wordt geheel of ten dele te zijn gepleegd op het grondgebied van die lidstaat of op een daarmee gelijk te stellen plaats;

b) buiten het grondgebied van de uitvaardigende lidstaat is gepleegd en er naar het recht van de uitvoerende lidstaat geen vervolging zou kunnen worden ingesteld indien een zelfde feit buiten het grondgebied van de uitvoerende lidstaat zou zijn gepleegd.”

8 European Arrest Warrant Act 2003:

De wet van 2003, waarbij het Kaderbesluit werd omgezet, voorziet in bepaalde omstandigheden in een verbod op overlevering wegens extraterritorialiteit: **[Or. 6]**

Section 5 bepaalt:

„Voor de toepassing van deze wet wordt een in een Europees aanhoudingsbevel omschreven strafbaar feit gelijkgesteld met een strafbaar feit naar [Iers recht], wanneer het handelen of nalaten dat het aldus omschreven strafbare feit vormt, indien het op de datum waarop het Europees aanhoudingsbevel wordt uitgevaardigd in [Ierland] zou zijn gepleegd, naar [Iers recht] een strafbaar feit zou vormen.”

Section 10(d) bepaalt:

„Indien een rechterlijke instantie in een uitvaardigende staat een Europees aanhoudingsbevel uitvaardigt ten aanzien van een persoon –

...

(d) aan wie in die staat een gevangenisstraf is opgelegd of die in hechtenis is genomen in verband met een strafbaar feit waarop het Europees aanhoudingsbevel betrekking heeft, zal die persoon – behoudens en overeenkomstig de bepalingen van deze wet –

worden gearresteerd en overgeleverd aan de uitvaardigende staat.”

Section 44 bepaalt:

„Een persoon zal op grond van deze wet niet worden overgeleverd indien het in het jegens hem of haar uitgevaardigde Europees aanhoudingsbevel omschreven strafbare feit ergens anders dan in de uitvaardigende staat is gepleegd of vermeend is gepleegd en de handeling of het nalaten waaruit het strafbare feit bestaat, wegens het feit dat die handeling of dat nalaten ergens anders dan in [Ierland] heeft plaatsgevonden, geen strafbaar feit vormt naar [Iers] recht.”

9 Verdrag inzake de overbrenging van gevonnisde personen - Raad van Europa 21 maart 1983.

De uitvaardigende staat (Litouwen), derde staat (Noorwegen) en uitvoerende staat (Ierland) hebben allen het Verdrag inzake de overbrenging van gevonnisde personen ondertekend. Het EAB verwees niet uitdrukkelijk naar dit verdrag.

De volgende artikelen zijn in het bijzonder van belang:

Artikel 2:

„Algemene beginselen

- 1 Partijen verbinden zich om elkander wederzijds in een zo ruim mogelijke mate [samen te werken] met betrekking tot de overbrenging van gevonnisde personen overeenkomstig de bepalingen van dit verdrag.*
- 2 Een op het grondgebied van een partij gevonnisde persoon kan, overeenkomstig de bepalingen van dit verdrag, naar het grondgebied van een andere partij worden overgebracht, teneinde de tegen hem uitgesproken veroordeling te ondergaan. Te dien einde kan hij de staat van veroordeling of de staat van tenuitvoerlegging zijn wens te kennen geven om overeenkomstig het onderhavige verdrag te worden overgebracht.*
- 3 De overbrenging kan door de staat van veroordeling of door de staat van tenuitvoerlegging worden verzocht.*

Artikel 8:

[Or. 7]

„Gevolgen van de overbrenging voor de staat van veroordeling

- 1 *Met de daadwerkelijke overname van de gevonneniste persoon door de autoriteiten van de staat van tenuitvoerlegging wordt de tenuitvoerlegging van de veroordeling in de staat van veroordeling geschorst.*
- 2 *De staat van veroordeling kan de veroordeling niet langer ten uitvoer leggen, indien de staat van tenuitvoerlegging de veroordeling beschouwt geheel ten uitvoer gelegd te zijn.”*

Artikel 9:

„Gevolgen van de overbrenging voor de staat van tenuitvoerlegging

1 De bevoegde autoriteiten van de staat van tenuitvoerlegging dienen:

- a. *de tenuitvoerlegging van de veroordeling onmiddellijk voort te zetten of op grond van een rechterlijke of administratieve beschikking op de in artikel 10 vermelde voorwaarden; of*
 - b. *de veroordeling door middel van een rechterlijke of administratieve procedure in een beslissing van die staat om te zetten, waarbij voor de [in de staat van veroordeling opgelegde sanctie onder de in artikel 11 vermelde voorwaarden een sanctie in de plaats wordt gesteld die naar het recht van de staat van tenuitvoerlegging wordt voorgeschreven voor hetzelfde strafbare feit].*
2. *De staat van tenuitvoerlegging stelt desgevraagd, vóór de overbrenging van de gevonneniste persoon, de staat van veroordeling [ervan] in kennis welke van deze procedures door hem zal worden gevolgd.*
 3. *De tenuitvoerlegging van de veroordeling wordt beheerst door het recht van de staat van tenuitvoerlegging en alleen die staat is bevoegd om alle ter zake dienende beslissingen te nemen.*
 4. *Een staat die, ingevolge zijn nationale recht, geen gebruik kan maken van een van de in lid 1 genoemde procedures ter tenuitvoerlegging van maatregelen die op het grondgebied van een andere Partij zijn opgelegd aan personen aan wie wegens hun geestelijke toestand het begaan van een strafbaar feit niet is toegerekend en die bereid is die personen voor verdere behandeling over te nemen, kan door middel van een aan de Secretaris-Generaal van de Raad van Europa gerichte verklaring de procedures aangeven die door hem in dergelijke gevallen zal worden gevolgd.”*

10 [Ierse] bepalingen inzake de internationale overbrenging van gevonneniste personen;

- Transfer of Sentenced Persons (Amendment) Act 1997 (Wet inzake de overbrenging van gevonniste personen 1997);
- Transfer of Execution of Sentences Act 2005 (Wet inzake de overdracht van de tenuitvoerlegging van vonnissen 2005);
- Prisons Act 2015 (Wet op het gevangeniswezen 2015);
- Statutory Instrument No. 659/2007 Transfer of Execution of Sentences Act 2005 (Designated Countries) Order 2007 (wetgevend instrument nr. 659/2007 – besluit inzake het aanwijzen van landen voor de doeleinden van de Wet inzake de overdracht van de tenuitvoerlegging van vonnissen 2005).

11 Strafbare feit naar Iers recht:

Section 71(1)(b) en Section 71(2)(d) van de Criminal Justice Act 2006 (wetboek van strafrecht 2006) zoals gewijzigd bij Section 4(a) van de Criminal Justice (Amendment) Act 2009 (wetboek van strafrecht 2009):

„Strafbare feit van deelneming aan een criminele organisatie – [Or. 8]

71(1) een persoon die, hetzij in [Ierland] hetzij elders, met een of meer personen deelneemt aan een criminele organisatie om in [Ierland] een handeling te verrichten die een strafbaar feit vormt [...] is schuldig aan een strafbaar feit, ongeacht of een dergelijke handeling daadwerkelijk plaatsvindt.

(2) Lid (1) is van toepassing op deelneming aan een criminele organisatie buiten [Ierland] indien —

[...]

(d) aan een criminele organisatie wordt deelgenomen door een Iers onderdaan of een persoon die zijn gewone verblijfplaats in [Ierland] heeft.

[...]”

Misuse of Drugs Act 1977, zoals gewijzigd.

Section 15(1):

„Eenieder die, al dan niet rechtmatig, in het bezit is van een gereguleerd verdovend middel, met het oogpunt dit in strijd met de bepalingen van section 5 van deze wet te verkopen of anderszins te leveren aan een ander, maakt zich schuldig aan een strafbaar feit.”

Section 20(1):

„Eenieder die medeplichtig is aan of aanzet tot het plegen buiten [Ierland] van een strafbaar feit dat volgens aldaar geldend recht strafbaar is gesteld, is schuldig aan een strafbaar feit.”

De Criminal Justice Act 1994 (wetboek van strafrecht 1994), zoals vervangen bij section 28 van de Criminal Justice (Illicit Traffic by Sea) Act 2003 [wetboek van strafrecht (illegaal zeetransport) 2003].

Section 33(1):

„Een persoon is schuldig aan een strafbaar feit in verband met het verhandelen van verdovende middelen indien hij op een Iers schip, een in een verdragsstaat geregistreerd schip of een schip dat in geen enkel land of gebied is geregistreerd, een handeling verricht die, indien deze in [Ierland] zou zijn verricht, een dergelijk strafbaar feit zou opleveren.”

12 Relevante nationale rechtspraak:

In de zaak *Minister for Justice -v- Bailey* [2012] 4 I.R. 1, oordeelde de Supreme Court of Ireland (hoogste rechterlijke instantie, Ierland) dat de uitlegging van section 44 van de Wet van 2003 berust op artikel 4, lid 7, van het Kaderbesluit. Rechter Fennelly oordeelde dat artikel 4, lid 7, onder b), „van toepassing is wanneer het in het aanhoudingsbevel genoemde strafbare feit buiten de uitvaardigende lidstaat is gepleegd en dezelfde strafbare feiten in de uitvoerende lidstaat op grond van zijn wetgeving niet worden vervolgd.” (punt 435, rechter Fennelly)

Bijgevolg oordeelde dit gerecht dat het tweede deel van section 44 van de wet van 2003, zoals gewijzigd, inhoudt dat:-

„de handeling of het nalaten waaruit het strafbare feit bestaat, wegens het feit dat die handeling of dat nalaten ergens anders dan in [Ierland] heeft plaatsgevonden, geen strafbaar feit vormt naar [Iers] recht.” [(2012) 4 I.R. 1, blz. 112, punt 457, Fennelly J. en zie ook (2012) 4 I.R. 1, blz. 18-19, punt 45, Denham C.J. en blz. 78, punt 318, Hardiman J.]

Tevens heeft dat gerecht geoordeeld dat ingeval het strafbare feit beweerdelijk buiten het Ierse grondgebied is gepleegd, section 44 moet worden toegepast op grond van „wederkerigheid” en een „contrafeitelijke hypothese”. [(2012) 4 I.R. 1, blz. 18, punt 45, Denham C.J., blz. 106, punt 436, Fennelly J., en blz. 79, punt **[Or. 9]** 324, Hardiman J.] In punt 82 onderschreef rechter Fennelly het volgende citaat uit „The European Arrest Warrant in Ireland” door Farrell en Hanrahan (punten 12-16, blz. 182, 2011):

„In wezen verbiedt section 44 overlevering in omstandigheden waarin de staat niet bevoegd zou zijn om hetzelfde strafbare feit op basis van extraterritorialiteit te vervolgen. Dit houdt noodzakelijkerwijs in dat de rechter een hypothetische toets moet uitvoeren, bestaande uit een beoordeling of, als de verweerder het strafbare feit in een derde land heeft gepleegd, hij in [Ierland] voor dat strafbare feit zou kunnen worden vervolgd op basis van zijn nationaliteit of enig ander kenmerk van het strafbare feit dat aanleiding geeft tot extraterritoriale bevoegdheid. Het moge duidelijk zijn dat een dergelijke toets verre van eenvoudig is en de rechter ten eerste zal moeten onderzoeken of het strafbare feit daadwerkelijk extraterritoriaal is en, ervan uitgaande dat dit het geval is, ten tweede op welke grondslag het in dit jurisdictiegebied zou kunnen worden vervolgd.”

Motivering van het verzoek om een prejudiciële beslissing:

- 13 In de onderhavige procedure is een nieuwe kwestie aan de orde waarbij de oorspronkelijke straf en veroordeling zijn uitgesproken in een derde staat, maar het vonnis van de derde staat werd erkend middels een bilaterale overeenkomst tussen een lidstaat en die derde staat en werd besloten om de gevangenisstraf in de uitvaardigende lidstaat ten uitvoer te leggen.
- 14 Hierover is geen relevante leidende beslissing van het Hof van Justitie van de Europese Unie voorgelegd aan de verwijzende rechter, noch een relevant besluit van een andere lidstaat.
- 15 De gestelde vragen hebben betrekking op een vraag over de uitlegging van Unierecht waarop het antwoord niet duidelijk is. Het verzoek houdt uitsluitend verband met Unierechtelijke vereisten en niet met nationale wetgeving. De verwijzende rechter dient te verzoeken om een prejudiciële beslissing.

Vragen. Voorgelegd voor een prejudiciële beslissing:

- A. **Is het Kaderbesluit van toepassing in een situatie waarin de gezochte persoon is veroordeeld en bestraft in een derde staat, maar het vonnis van de derde staat krachtens een bilateraal verdrag tussen die derde staat en de uitvaardigende staat is erkend in de uitvaardigende staat en overeenkomstig het recht van de uitvaardigende staat ten uitvoer is gelegd?**
- B. **Zo ja, hoe moet dan, in de situatie waarin de uitvoerende lidstaat de in artikel 4, lid 1, en artikel 4, lid 7, onder b), van het Kaderbesluit genoemde facultatieve gronden voor weigering van de tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel in zijn nationale wetgeving heeft opgenomen, de uitvoerende rechterlijke instantie een strafbaar feit beoordelen dat zou zijn gepleegd in de**

**derde staat, terwijl de omstandigheden rondom dat strafbare feit
blijk geven van voorbereidingshandelingen die hebben
plaatsgevonden in de uitvaardigende staat?**

Verzoek om toepassing van de spoedprocedure of de versnelde procedure:

[Or. 10]

- 16 De onderhavige prejudiciële verwijzing stelt vragen aan de orde op een gebied dat wordt bestreken door titel V van het derde deel van het VWEU, namelijk dat van de justitiële samenwerking in strafzaken (hoofdstuk 4).
- 17 Verweerder verblijft in verband met deze EAB-procedure in hechtenis. Hij verblijft tevens in hechtenis om een straf uit te zitten die normalerwijze omstreeks 21 oktober 2019 zal aflopen. Overeenkomstig punt 33 van de aanbevelingen van het Hof aan de nationale rechterlijke instanties over het aanhangig maken van prejudiciële procedures (25 november 2016) kan worden bevestigd dat de antwoorden op de opgeworpen vragen „van doorslaggevende betekenis [zullen zijn] voor de beoordeling van de rechtspositie van verweerder” en met name van invloed zullen zijn op de vraag of verweerder zal worden overgeleverd aan Litouwen dan wel dat zijn hechtenis wordt beëindigd op het moment dat de hem opgelegde binnenlandse gevangenisstraf afloopt, namelijk omstreeks 21 oktober 2019.
- 18 De toepassing van de gewone prejudiciële procedure of zelfs van de versnelde prejudiciële procedure zou betekenen dat de duur van de hechtenis van verweerder aanzienlijk wordt verlengd.
- 19 Overigens ontvangt verweerder rechtsbijstand in de EAB-procedure en wordt deze bijstand ook verleend voor de prejudiciële verwijzing naar het Hof.
- 20 De verwijzende rechter erkent dat het de taak van de aangewezen kamer van het Hof is om een beslissing te nemen over de spoedprocedure. Die beslissing kan rekening houden met de partijen die mogen deelnemen aan de terechtzitting die in het kader van de spoedprocedure plaatsvindt. De hierboven uiteengezette feiten tonen aan dat een beslissing van het Hof in het kader van deze prejudiciële verwijzing met spoed moet worden gegeven.

Voorlopige opvattingen van de verwijzende rechter over de prejudiciële vragen:

- A. De verwijzende rechter is vooralsnog van oordeel dat, in een situatie waarin de gezochte persoon werd veroordeeld en bestraft in een derde staat, maar het vonnis van de derde staat krachtens een bilateraal verdrag tussen die derde staat en de uitvaardigende staat werd erkend in de uitvaardigende staat en overeenkomstig het recht van de uitvaardigende staat ten uitvoer werd gelegd, de uitvaardigende staat overeenkomstig artikel 1 van het Kaderbesluit een EAB kan

uitvaardigen voor de tenuitvoerlegging van de vrijheidsstraf in de uitvaardigende staat.

- B. De bepalingen van het Kaderbesluit zijn in alle opzichten van toepassing op de tenuitvoerlegging van een vrijheidsstraf, zelfs ingeval de oorspronkelijke veroordeling tot een gevangenisstraf plaatsvond in een derde staat maar werd erkend in de uitvaardigende staat en overeenkomstig het recht van de uitvaardigende staat ten uitvoer werd gelegd. Indien de uitvoerende lidstaat in zijn nationale wetgeving heeft bepaald dat overlevering moet worden geweigerd als niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 4, lid 1, en artikel 4, lid 7, onder b), moet de uitvoerende rechterlijke instantie nagaan of aan de voorwaarden voor overlevering is voldaan. Het is derhalve noodzakelijk om aan te tonen dat sprake is van dubbele strafbaarheid/overeenstemming van strafbare feiten (ingeval de uitvaardigende staat niet heeft aangegeven dat het gaat om een strafbaar feit waarop artikel 2, lid 2, van het Kaderbesluit van toepassing is). Het is tevens noodzakelijk om vast te stellen of sprake is van een extraterritoriaal strafbaar feit en, zo ja, of het recht van de uitvoerende lidstaat vervolging voor dezelfde strafbare feiten toestaat als deze buiten zijn grondgebied zijn gepleegd. Om vast te stellen dat sprake is van dubbele strafbaarheid dient te worden onderzocht of een persoon die de omschreven specifieke hoeveelheid drugs in de uitvoerende lidstaat vervoert, daarmee een strafbaar feit zou plegen. Om te beoordelen of er een extraterritoriaal strafbaar feit is gepleegd moet de uitvoerende lidstaat ook een contrafeitelijke hypothetische toets uitvoeren. In het onderhavige geval werd de handeling waarvoor de sanctie is opgelegd, gepleegd buiten de uitvaardigende staat, in een derde staat. Een contrafeitelijke beoordeling [**Or. 11**] zou vereisen dat de uitvoerende staat het strafbare feit beschouwt als een strafbaar feit dat buiten de uitvoerende staat in een derde staat is gepleegd. Als die handeling naar het recht van de uitvoerende lidstaat geen strafbaar feit vormt omdat deze ergens anders dan in de uitvoerende lidstaat heeft plaatsgevonden, moet overlevering worden geweigerd. Als echter uit de door de uitvaardigende staat verstrekte informatie ook blijkt dat er voorbereidingshandelingen voor het plegen van het strafbare feit zijn uitgevoerd in de uitvaardigende staat, moet de uitvoerende rechterlijke instantie voor een contrafeitelijk scenario ervan uitgaan dat er voorbereidingshandelingen zijn uitgevoerd in de uitvoerende lidstaat. In die omstandigheden, als de uitvoerende lidstaat het strafbare feit niet als extraterritoriaal beschouwt omdat een onderdeel ervan binnen zijn jurisdictiegebied is gepleegd (hetgeen op grond van de relevante wettelijke bepalingen een strafbaar feit van deelneming aan een criminele organisatie oplevert), is de „opt-out”-mogelijkheid van artikel 4, lid 7, onder b), niet van toepassing en kan overlevering worden gelast.